

en overordentlig væsentlig Green af Administrationen, og Bestyrelsen heraf er netop under vore Forhold saa overordentlig vigtig, da det maa erindres, at her er en dobbelt Activmasse og dobbelt Passivmasse, en, som tilhører Kongeriget, en, som tilhører Monarchiet; foruden det, som tilhører de andre særlige Landsdele. Nu vil det dog sees, at det er en Sag, som maa siges at være i det Almenes Interesse, at den hele Styrelse af disse Activer og Passiver bliver ledet efter nogenlunde overensstemmende Principer, og at det aldrig, naar vi tage vore Finantsfer som Heelhed uden Hensyn til de Afstillelser, der have fundet Sted i Enkeltheberne, kan være i det Almenes Interesse, at der paa samme Tid her i Landet er to Administrationer, som hver for sig uafhængigt bestyre disse tvende store Formuer og disse tvende store Gjældsamlinger. Der en Mængde af Dispositioner, som i den Henseende maae træffes; der fordrer en stadig Afgtaagivenhed, fordrer, at man, enten man skal kjøbe eller sælge, maa gjøre det paa saadan Maade, at man ikke kommer til at modvirke hinanden, men til at virke sammen til det fælles Formaal. Dette lader sig overordentlig vanskeligt gjøre, hvor der er to Administrationer ved Siden af hinanden, og som ere hinanden fideordnede; det kan overordentlig let stee, at de ved en Leilighed, hvor noget Stort staaer paa Spil, komme til at modarbejde hinanden og at forbyrde for hinanden; de kunne træffe Foranstaltninger, som blive uhenfigtsmæssige, netop fordi den ene kommer til at gaae i den Retning, som hans Rival ikke vil have, han skal gaae. Dette er altsaa et Punkt, som i mine Dine er af overordentlig væsentlig Betydning, og det kan kun til en vis Grad modvirkes derved, at man er enig, at man passer paa at træffe sine Aftaler osv. i Forening; men der kan dog tænkes mange Forhold, under hvilke dette ikke vil være muligt, og hvor der derved meget let kan forvoldes en overordentlig stor Skade.

Idet jeg saaledes troer, at det ærebe Medlem i sit Foredrag har overseet en meget væsentlig Side af Finantsministerens Virksomhed, maa jeg dog indbrømme, at der er en anden Side deraf, som han stærkt har fremhævet, og det med Grund. Det ærebe Medlem har sagt:

Finantsministerens Hovedforretning er: at være Assignatør; han er den, som staaer imellem Finantsloven og de andre Ministre og hvem der i det Hele vil trække paa Budgettet, og han er den, der — naturligvis indenfor visse Grændser, for ikke at falde i det Smaaflige — skal have Indseende med, at Finantslovens Bud bliver overholdt, og at ligeledes Finantslovsforslagene blive affattede paa en hensigtsvarende Maade. Uagtet jeg just ikke med det ærebe Medlem vil sige, at det er den vigtigste Forretning for Finantsministeren, skal jeg dog ikke nægte, at det ganske vist er en meget vigtig Sag for ham; men naar nu det ærebe Medlem lægger saa overordentlig megen Vægt derpaa, saa kan jeg rigtignok ikke indsee, hvorledes han kan finde, at det er en heldig Ordning, at en af de særlige Ministre, og navnlig Indenrigsministeren, som jo er den Minister, til hvis Raadighed den overveieende Deel af Midlerne, som Finantsministeren skal bevare, ere stillede, netop skal være den, som tillige var Finantsminister. Skal han være Controllør, saa kommer han jo væsentlig til at kontrollere sig selv, og er han ovenikjøbet Cultusminister tillige, saa kommer han altsaa paa den Maade til at udøve denne Virksomhed for idetmindste de To trediedele af den hele Sum, hvorom der kan være Tale. Denne Betragtning synes mig maa lede det ærebe Medlem til at see, at netop jo mere Vægt han lægger paa denne Side af Finantsministerens Virksomhed, desto mere maa han ogsaa ønske, at den Minister, der kommer til at udøve Finantsministerens Virksomhed, maa være en Anden end de Ministre, som skulle bruge Pengene, og at det netop maa være Finantsministeren, der fører Tilsynet, da det ellers i en væsentlig Grad vil falde bort af sig selv.

Det ærebe Medlem fremhævede i sit Foredrag adskillige praktiske Vanskeligheder, som den nuværende Ordning efter hans Mening vilde medføre; jeg skal tillade mig at optage de væsentligste af de Indvendinger, han har fremsat. Den første Indvending har han hentet fra § 4 i Loven om Grundlovsindskrænkningen, der siger, at Kongeriget skal tilsthyde sin Andeel af det, hvormed Fællesmonarchiets Udgifter oversteige dets Indtægter til den Tid, den forfalder.